

Des de novembre de 2007 a novembre de 2008, han sigut assassinades 103 dones. Feminicidis de la violència masclista, això sense comptar-hi les víctimes col·laterals. Segons les estadístiques, per cadascuna d'aquestes morts, n'hi ha 1.000 de ferides greus.

Si bé és cert que s'han fet accions per a la prevenció i atenció, no ho és menys que són insuficients. I com que tenim clar que sense igualtat mai eliminarem la violència masclista, hem de denunciar que -malgrat tindre una llei integral des de fa quatre anys, llei que ja ha quedat obsoleta en moltes dels apartats- en gran manera no ha sigut desenvolupada. Com, per exemple, en el que es refereix a l'eradicació de la publicitat vexatòria de la dona o els protocols conjunts d'actuació.

Vivim en una societat on segueix prevalent la força bruta, que segueix censurant les dones lliures, que no se sotmeten als seus costums. Perquè ens bombardegen amb anuncis per persuadir-nos que hem de tindre un cos perfecte, ser les esposes submises i les millors mares, o relegar la nostra professió i promoció personals en nom del nostre paper de models i meres reproductores.

No podem oblidar que continuem patint discriminació en l'accés a l'ocupació, que som les primeres que perdem les nostres ocupacions davant la crisi o que el nostre lloc en el món laboral segueix sent en ocupacions precàries. Que els nostres salaris són més baixos que els dels homes i poques les possibilitats de promocionar en el treball. No podem deixar de pensar també en la doble discriminació que pateixen les dones amb diversitat funcional o les immigrants.

Quan les dones demanem els nostres drets, molestem. Se'ns continua ignorant, invisibilitzant, per exemple, mitjançant un llenguatge sexista. I quan ho denunciem, se'ns vol ridiculitzar amb arguments absurds.

Tampoc hem de deixar de costat que aquesta societat patriarcal segueix tancant els ulls davant les constants violacions dels drets fonamentals de tantes dones que estan exercint

la prostitució forçada, explotades sexualment. La mateixa societat que criminalitza les víctimes és permissiva amb els proxenetes i explotadors i justifica els clients.

Molt han de canviar les coses. I aquests canvis han de partir de la societat mateixa, aprenent a respectar les dones, a canviar la imatge estereotipada que té de nosaltres. Només educant en igualtat, des de l'educació infantil a la universitària i la d'adults, podem canviar els rols adquirits. Hem de saber que aquesta lluita ens correspon fer-la tant a homes com a dones.

Però aquest canvi tampoc serà possible si la violència de gènere és un conflicte de competències entre l'estat i les autonomies. Quan posem les nostres esperances en l'anunciada Conferència de Presidents, amb el convenciment que només actuacions conjuntes i coordinades des del govern central i els autonòmics poden donar resultats positius, vegem amb impotència que és postergada una vegada i una altra per diferents compromisos i problemes d'agenda. ¿És que no és una prioritat dels governs la lluita per l'eradicació de la violència de gènere?

Per tot això, com cada 25 de novembre, Intersindical Valenciana fa una crida a la societat per què es manifeste en contra de la violència masclista. Però també continuem demanant més implicació dels governs en la lluita d'aquesta xacra social.

25 de novembre. Dia Internacional per a l'eliminació de la violència cap a les dones.
VIU EN IGUALTAT. VIU SENSE VIOLÈNCIA

Macu Gimeno

Responsable Àrea Dona
Intersindical Valenciana